

# PÝCHA VYVOLENOSTI a NEOMYLNOSTI - 1.časť

Ocitla som sa niekde v absolútnej tme. Nič tu nie je. Je len tma.

Neviem posúdiť či stojím, či sa vznášam, či mám pevnú pôdu pod nohami.

Tma je všade okolo mňa.

Je to zvláštna tma, neviem sa v nej orientovať.

Musí to s niečím súvisieť, že sa v nej neviem orientovať, lebo viem, že v tej tme nič nie je.

Som tu sama a môžem ísť kdekoľvek.

Keď sa človek ocitne v tme, napríklad doma v noci, môže si dať ruky pred seba a vie sa v tme pohybovať, aby nenarazil do nábytku, do stola, či skrine.

V tejto tme sa mi to však nedarí, neviem sa v nej zorientovať.

Už som sa viacej krát ocitla v tme, ale táto tma nie je ani studená, nie je ani teplá, nie je ani vlhká, ani suchá, ani mrazivá, ona je iná. Je neutrálna.

Je to tma, ktorá len je.

Mám pocit, že tá tma nič odo mňa nechce.

Niektó mi teraz povedal : „že zdanie klame a nemusí to tak byť“.

Zatiaľ nemám pocit, že by tá tma niečo odo mňa chcela.

Ja sa v tej tme cítim voľná a slobodná. Môžem ísť kam len chcem.

Teraz sa už v tej tme pohybujem, ako keby som videla.

Kráčam, dokonca bežím, ako keby bolo okolo mňa svetlo a všetko som videla a pri tom viem, že som stále v tme.

Táto tma je však úplne iná, ako boli tie predchádzajúce, v ktorých som sa ocitla.

Dokonca mám v sebe pocit, že tá tma je „moja kamarátka“ a že mi vychádza v ústrety.

Problém je len v tom, že ja neviem, kde som a mám pocit, že chodím stále dookola.

Aj som sa tej tmy spýtala, aby mi potvrdila, či som „tam a tam“ a či som na nejakom mieste, kde som už predtým bola a ona mi to potvrdí a nikdy mi nepovie „nie“, vždy mi na všetko odpovie „áno“ a potvrdí mi to, na čo sa jej spýtam a ja začínam mať pocit, že ma klame, že ma vedie za nos.

Možno som na tom mieste nikdy nebola, neviem si to overiť, lebo ja nevidím, kde som.

Neviem, či je to naozaj tak, ako som povedala a ako sa tej tmy spýtam.

Tá tma mi na všetko len prikývne a odpovie „áno“.

Keď jej poviem, aby mi to ukázala, či je to naozaj tak, ako si myslím, tak mi povie, nech sa pozriem a presvedčím sama, že to tak je, ale ona nedovolí, aby prišlo svetlo a ja v tej tme nič nevidím.

Ja môžem len veriť tomu, čo mi tá tma hovorí.

Zo začiatku mi to nevadilo, mala som pocit, že sa v tej tme presúvam na iné miesta, že tam môžem spoznať niečo nové, ale ten pocit sa začal vo mne meniť na to, že sa vôbec nikam neposúvam a chodím v kruhu a teraz mám dokonca pocit, že stojím na mieste a že sa mnou tá tma hrá.

Tým, že vôbec nič nevidím tak, keď sa ja niekam posuniem, aj tá tma sa posunie spolu so mnou a nedovolí mi, aby som išla niekam inam, kde je niečo nové a tak stále chodím v kruhu a som stále na tom istom mieste a nikam som sa nedostala.

To, že som si myslela, že ja idem tam, kde ja chcem, je len moja ilúzia.

V skutočnosti, stojím na mieste.

Tá tma sa posúva spolu so mnou.

Je to ako, keď cestujem vo vlaku a ten vlak ide krajinou a ja sa pozerám von z okna a ja tak vnímam, že sa niekam posúvam, ale pri tom som stále v tom istom vlaku a stále sedím na jednom mieste. Keď ten vlak vojde do tunela a všade okolo mňa je tmavá a čierna tma, tak už neviem kam sa posúvam, lebo krajinu už nevidím.

Keby bol ten tunel nekonečne dlhý a v sebe by som mala vytvorenú predstavu, že ho musím prejsť, tak keď ten vlak vojde do to tunela a aj keby sa potom postupne zastavil, tak to nezistím.

V sebe mám stále predstavu, že sa vlak tým tunelom pohybuje.

Ja som si to na začiatku aj myslela, že sa niekam posúvam, že sa pohybujem.

V tom tunely potrebujem určitý čas, kým zistím, že ten vlak sa zastavil a že sa nepohybuje.

Preto aj mne trvalo dlhší čas, kým som zistila, že stojím a nepohybujem sa a som stále na rovnakom mieste v priestore tej tmy.

Pokiaľ z toho vlaku nevystúpim a hoci môžem byť na ktoromkoľvek mieste na Zemi, tak stále som len v tom istom vlaku, lebo som v jeho priestore.

V skutočnosti sa môžem pohybovať a pohybujem sa, len v obmedzenom priestore toho vlaku.

V tejto tme, v ktorej sa nachádzam, je to rovnaké ako v tom vlaku.

Pokiaľ mi nepríde pomoc, tak nepochopím, že som v obmedzenom priestore toho vlaku a myslím si, že sa slobodne presúvam z miesta na miesto a spoznávam nové a nové miesta.

Neuvedomujem si, že mi nie je dovolené z toho vlaku vystúpiť, že vôbec nič nové nespoznám a že stále zostávam len v priestore toho vlaku.

Ten vlak sa síce pohybuje, ale ja som stále len v ňom a tak nič nové nie len, že nespoznám, ale mi nie je umožnené a dovolené, aby som to mohla vidieť, lebo som v tme.

Takto žijem vo falošnej ilúzii vlastnej voľnosti, slobody a nekonečného priestoru a nevidím, že sa pohybujem len v obmedzenom priestore vlaku.

A tak nevidím aký rôznorodý, pestrý a farebný je ten život mimo toho vlaku.

Vôbec to nedokážem vidieť, lebo v tom tunely je tma a ja nevidím von a ten vnútorný priestor vlaku je nemenný.

Doslova je sterilný, lebo som tam len ja sama a nikto iný do toho priestoru nevstúpi.

Ja by som veľmi chcela, aby niekto vošiel dnu, ale nikto tak nekoná, nikto dnu nevstúpi.

Nechápala som prečo, nikto nevstúpi dnu, lebo som si myslela, že je to voľné a slobodné.

Keď som pochopila, že ten priestor sa pohybuje spolu so mnou, že nie je nekonečný, ako som si myslela, ale je vlastne veľmi malý a obmedzený, rovnako ako ten vagón vo vlaku, v ktorom sedím, tak som si uvedomila a zrazu som to pochopila, že dvere do toho vagóna sú zamknuté.

Takže, nie je to tak, ako som si myslela, že do toho vagóna nikto nevstúpil, pretože nechcel ale je to tak, že nikomu nebolo dovolené a umožnené, aby tam vstúpil, lebo ten priestor je ohraničený a je aj zamknutý.

Moja predstava, že ja som voľná a slobodná a pohybujem sa, kde len chcem, je absolútne falošná a klamlivá a ja o tom naozaj vôbec neviem a dokonca ani nemám spôsob, aby som to zistila.

Moje presvedčenie na začiatku, že sa pohybujem v absolútne nekonečnom a voľnom priestore úplne slobodne, bolo neotrasiteľné.

Ja som tej tme verila. Verila som, že môžem absolútne všetko, čo len chcem.

Nevedela som a neuvedomovala som si a dokonca som ani necítila, že nemôžem vôbec NIČ.

Nevedela som a neuvedomovala som si, že som zatvorená v malom, obmedzenom priestore.

Nevedela som a neuvedomovala som si, že ten nekonečne veľký priestor, v ktorom sa môžem pohybovať voľne a slobodne sa rozhodovať, mi niekto zobral a zatvoril ma do tejto tmy tohto malého a obmedzeného priestoru, v ktorom vlastne idem len tam, kde mi to hranice toho priestoru dovoľia a umožnia a ja sama o tom vôbec nič neviem, netuším to, neuvedomujem si to, necítim to a tak som prijala túto falošnú ilúziu mojej vlastnej slobody a neobmedzenej voľnosti.

V podstate som zatvorená v malej kletke, na ktorú niekto hodil čiernu látku a ja to nevidím.

Paradox je v tom, že tým, že som túto falošnú ilúziu prijala, som v tej kletke úplne spokojná, dokonca som na seba pyšná, že aká som dobrá a geniálna, ako som si to vedela zariadiť a pri tom vôbec nevidím, že mi niekto zobral moju slobodu, že mi niekto zobral moju slobodnú vôľu a že som sa prestala rozhodovať slobodne.

Pretože som stále v tej tme, tak verím tomuto falošnému obrazu, verím tejto ilúzii a verím tomu absolútne.

Ak sa stane, že ľudská bytosť v svojom živote dobrovoľne vstúpi do tejto kletky a dovoľí, aby sa zakryla tou čiernou tmou, prestane vidieť, že je zatvorená v zlatej kletke a tak do konca toho života v nej už zostane s presvedčením, že je voľná a slobodná, že ona sa rozhoduje slobodne, že ona si sama vyberá z nekonečného poľa možností a pri tom nevidí, že jej bola daná len jedna jediná možnosť.

V tom konkrétnom živote tá ľudská bytosť zomrie s presvedčením, že ona sa takto rozhodla slobodne. Tú objektívnu pravdu toho, že si sama sebe zobrala SLOBODU v okamihu, keď do tej zlatej kletky vstúpila, v tom živote, nedokáže vidieť.

Je to tak preto, že tá tma jej nedovoľuje vidieť, že sa pohybuje v malom uzatvorenom priestore a tá tma vytvára falošnú ilúziu toho, že priestor, v ktorom sa pohybuje je nekonečne veľký.

Táto ľudská bytosť nevidí, že si sama pre seba zatvorila nekonečné pole možností, z ktorých si môže vyberať, pre ktoré sa môže slobodne rozhodnúť a že to ona samú seba zatvorila do ohraničeného priestoru len tých skúseností, len tých možností, ktoré sa v tomto ohraničenom priestore nachádzajú.

Energeticky sa udialo to, že táto ľudská bytosť sama sebe ohraničila svoje bytie v nekonečnej línii času, len na prežívanie tých skúseností, ktoré sú súčasťou tohto ohraničeného priestoru.

Práve preto, že táto ľudská bytosť stále zostáva v tej tme a tento priestor sa pohybuje spolu s ňou, nedokáže vidieť, že je v uzamknutom priestore, že to ona sama sebe obmedzila svoje bytie len na prežívanie rovnakých skúseností, že zobrala sama sebe právo sa slobodne rozhodovať a stále prijíma falošnú ilúziu nekonečného priestoru, ktorú jej tá tma podsúva a ona to dokáže práve preto, že sa presúva spolu s ňou.

V tomto je tá falošná ilúzia absolútne dokonalá.

Tá ľudská bytosť potom nedokáže túto falošnú ilúziu odhaliť mnohé a mnohé inkarnácie, ani vtedy, keď si to ako duša zadá do plánu pre tú konkrétnu inkarnáciu.

Prehliadnuť a prezrieť túto falošnú ilúziu priestoru, v ktorom sa pohybuje, je naozaj pre tú ľudskú bytosť náročné a ťažké.

Je to tak preto, že ona stále zostáva v tme.

Túto tmou, tú slepotu svojho vnútorného zraku, si prináša do každej ďalšie inkarnácie.

Je to slepota, jej VNÚTORNÉHO ZRAKU.

**Keď stratíte svoj VNÚTORNÝ ZRAK, keď oslepnete vo svojom vnútri, tak nedokážete vidieť, že na ceste, po ktorej kráčate je na jej konci zlatá kletka, do ktorej potom dobrovoľne vstúpíte a v ktorej dobrovoľne zotrúvate.**

**Tá cesta, ktorá vás k tej zlatej kletke privedie, je CESTA OBETE.**

Práve preto si v tej zlatej kletke potom doslova „hoviete“ a nechcete z nej vystúpiť von, pretože v tej zlatej kletke nič nemusíte.

Nemusíte vôbec NIČ PRIJÍMAŤ.

Nemusíte prijímať svoju ZODPOVEDNOSŤ a najmä nemusíte ODPÚŠŤAŤ.

Môžete v tej zlatej kletke zostať v svojom ukrivdení, v bezmocnosti, v bolesti, v hneve, v nenávisti a pomstychtivosti tej OBETE, pretože je to pre vás veľmi pohodlné a táto zlatá kletka vás nenúti s tým NIČ UROBIŤ a tak v nej veľmi radi zotrúvate.

Práve naopak, vôbec z nej nechcete vystúpiť von, pretože ak by ste to urobili, museli by ste zmeniť svoj postoj, nejako sa rozhodnúť, niečo urobiť, nejakým spôsobom konať a to sa vám vôbec nechce.

Vôbec ako ľudská bytosť nechcete zmeniť situáciu, v ktorej sa nachádzate, nechcete vôbec NIČ UROBIŤ, lebo to je pohodlnejšie a ste príliš leniví na to, aby ste svoj život zmenili.

A tak vôbec nezbadáte, že na túto zlatú kletku spadne čierny závoj tmy a VY zostanete v sladkom nevedomí, že nemusíte NIČ ROBIŤ a myslíte si v svojom presvedčení, že VY sa rozhodujete slobodne a že je všetko v poriadku tak ako to je.